

Üldözés

Georg Tpark példás rendőr, a Fort Simpson tizedik kerületi őrségéből, a hegytetőn megállt és körülnézett a holdvilágos éjszakában. Most már biztos nyomon volt. A hó, mint fehér papírlap terült el simán és érintetlenül körülötte, csupán egy irányban sötétlettek benne szabályos lábnyomok, s ezek ahhoz a négyemeletes lakóházhoz vezettek, melynek neontól világított ablakát háromnegyed órája figyelni már. A kéthetes szenvedése tehát a vége felé közeledik. A kanadai rendőr akár a világ végéig is követte volna Reichardot, a bankrablót, aki több mint száz-ezer dollárt zsákmányolva meglépett Saskatoonból. A tetejébe még egy nyakatekert levelet is hagyott a tett színhelyén, melyben azt akarta megmagyarázni, hogy vannak rablók, akik életükben csak egyszer követnek el bűnt, azt is valami nagy lelki megrázkódtatás következtében, vagy kíváncsiságból, vagy tanulmányozni akarják a bűnnel járó nyugtalanságot, vagy amikor szembekerülnek az élet szám-talan titkainak egyikével, és azt sem tudják megoldani. Az illetékes urak a levelet kiváló munkának nyilvánították, s megállapították, hogy a Bank of Canada pénztárát rendkívül nagy műveltségű ember szabadította meg a dollároktól. Mikor az ügyet kiadták Tpark kiváló rendőrnagyhoz, az már tudta, hogy ne-héz csibésszel került szembe. Két hónapnyi nyomozás után ez a csibész elbújt, felfelé nyomult a városok biztos búvóhelyétől a Tavak felé.

– A városban sohasem kaptalak volna el, de hogy kijöttél a nyílt színre, a hóba, a hidegbe, a csillagok kupolája alá: enyém vagy, mert itt én vagyok az ügyesebb, és nem segít rajtad semmiféle levél meg efféle firkálmány!

Tizennégy napig üldözte ezt az embert a kegyetlen fagyban, s néha majdnem elérte. De az üldözött valami megmagyarázhatatlan módon mindig kisiklott a markából. Síléciken menekült, áthatolt alig befagyott folyókon, kiszabadította magát a vadászok rókacsapdáiból, ha beléjük lépett. Ugyancsak próbára tette a rendőr edzettségét. De most, úgy látszik, kimerült, s minden kelepcebe jutott gazember azzal akar enyhíteni elkerülhetetlen sorsán, hogy lámpát gyújt, és szinte felkínálja magát az üldözőnek. A lakóház ugyanis a völgyben állt, kéményeiből füstszalag karikázik a több mint húszfokos hidegben, reszkető csillagok állnak föl-ötte, a holdkaréj alsó hegye pedig majdnem úgy fest, mintha a kiflit beleszúrták volna a ház tetejébe. Az ablakból kétágú csillár sárga fénye esik a csillogó hó síkjá-ra, s ebben a fénypásmában néhány róka settenkedik sötét árnyként. A háttérben a tó, melyen most átkelni lehetetlen, Tpark csak most érezte, hogy az emberek valóban az istenek emlőin nevelkednek, anélkül, hogy erről sejtelmük lenne –

hiszen övéké ez a csodálatos szép magányos világ, ez a pompás sziget a titokzatos Mindenségben, s mégsem becsülik meg a nagy ajándékot. S amikor elindult, hogy megközelítse a házat, érezte, hogy itt nem fenyegeti veszély. Tudta, hogy a bankrabló nem védekezik már. Ezt számtalanszor megtehette volna, de nem tette meg. Ezért elhatározta, hogy a legmesszebb menőig kímélettel lesz vele.

Félúton lehetett a házhoz, amikor a jobb felől sötétlő fenyőerdőből egy ember bukkant ki, és keresztben Tpark útirányára siklott lefelé a lejtőn. A rendőr lekapta puskáját, és bevárta. Az egyenesen felé tartott. Néhány lépésnyire egymástól megállt mindkettő.

– Azt hiszem, céltalan a további játék – szólalt meg a rendőr – eleget ugratott két héten át, most majd a házban elmondhatja, mennyiben kényszeríti az embert a szellemének érthetetlen titka a bankrablásra. Hideg van, ne vesztegessük az időt!

– Már vártunk téged – hangzott a válasz –, de tévedsz, nem én vagyok a bankrabló. Engem ezen a környéken a hó hercegnőjének hívnak az indiánok, a bankrabló a bátyám. Most éppen a vacsorát készíti, mint látod, én a csapdáinkat néztem meg, de a hódok most másfelé járnak. Jól fűtött szoba, ízletes vacsora vár téged, és Tim mindenáron pókereezni akar valami komoly fazonnal. A komoly fazon te leszel.

Aki beszélt, fiatal, sudár, pompás termetű leány volt. Arcát a legkitűnőbbben feldolgozott nyest prémkucsma keretezte, és ahogy a havon mozgott, elárulta, hogy itt él a Magas Északon.

– Halló, Tim, itt az üldöződ – kiáltotta, amikor kopogtatott. – Tpark valóban megjött, jó estét, és tessék belépni, Mr. Végzet.

Tpark most szemben állt a kényelmes, pompás prémekkel díszített és előkelően bútorozott gerendaház szobájában egy emberrel, aki éppolyan vállas, erős, tiszta arcú és csillogó tekintetű, akár ő maga. A lány ledobálta prémjeit, és kihámozta azokból ígéretes szépségét, hó fényétől barnult arcát, finom csuklókra épített pompás kezeit. Tpark érezte, hogy nem ő fogott itt gazembert, hanem őt fogták meg, s nem tud védekezni. A kocka – így írják a detektívregény-írók – megfordult. Sarokba tette a fegyverét, letette nehéz felszerelését, és állt védtelesen, csinálhattak vele, amit akartak. A két idegen illatos teát tett az asztalra, a legfinomabb süteményt adta hozzá, drága szivarokat kínált, és Tpark otthon érezte magát. Sohasem látott ennyi ezerdolláros puskát, ilyen hatalmas orosz szamovárt és ennyi finom kékacél csapdát, minden prémvadász álmát.

– Most már mindent értek – szólalt meg halkán –, és nem szép öntől, Reichard Tim, hogy pont engem szemelt ki legújabb trükkje áldozatául. Megtiszteltetés számomra, az igaz, de mégis... tudhatta, hogy sokkal inkább szeretem a kényelmet, mint az ilyen utazásokat a hóban.

– Te nem vagy udvarias – felelte a férfi –, mert ha az volnál, megnéznéd a nővéremet, és nem méltatlankodnál. Vigasztalódnál ezzel a pompás látvánnyal.

Egyébként a munkáddal meg vagyok elégedve, s legközelebbi regényemben téged teszek meg főhősnek. Ez annyit jelent, hogy Kirgasban te leszel a rendőrök főnöke. Még egy ilyen remekmű, és főhadnaggyá avatlak. De a nővérem, tudod, ő eszelte ki a dolgot, úgyhogy veled veszekedj, ne velem! Egyébként áldom azt a képviselőt, aki a rendőrség ellenőrzésének azt a módját találta ki, hogy az ellenőr kövessen el színleges gazzettet, és üldöztesse magát, győződjék meg az emberei képességéről. Ez a tizennégy napos út remek volt, Georg, és a te üldözéssel lerázhatatlannak bizonyult. No, de most láss neki a dolgoknak, aztán pókerezünk, jó? Ezennel átadom neked ezt a fazont, Duane. Adj neki valami szíverősítőt, ha netán megfázott volna...

– Hogyisne – tiltakozott a rendőr. Azután sürgősen elnyert harminc dollárt a felettesétől, és az ellenőrző kapitány, amikor másnap délelőtt az ablakhoz ment, hogy megszemlélje az időjárást, fejcsoválva állapította meg, hogy Tpark, az üldöző végleg belebonyolódott a kelepcebe. Éppen fát fűrészelt, és a kézifűrész másik végét Duane húzogatta kitaratóan. De sem Duane, sem Georg nem a fát nézték, hanem egymást. És a kapitánynak eszébe jutott a bankban hagyott levél egyik szakasza, amelyik így szól: „bárhová fordulunk megvilágosodásért és irányításért, mindig csak két hatalommal találkozunk... Az egyik fölöttünk él láthatatlanul, a másik a szívünkben ég, és örökre a miénk marad. Egyiket Istennek, a másikat szerelemnek hívják...”

Csillagok völgye